

לינידה שני

המטופחות מלוות את דיבורה השוטף ומגלות טמפרמנט סוער, כשהיא מתפרצת בצחוק, או כשהיא מתבלת בשחה מילים בערבית, צרפתית ועברית, ממש כמו לינידה ספרא. לילית נגד לא התגלתה היום. אין כאן שום הארה פתאומית אצל כימאי הסיירה, ניסים דייך, שבחר בה לכבב בהפקת ענק זו. יש כאן פשוט צירוף מיקרים נכון.

הקהל של שנות החמישים זוכר אותה כששרה את לימון לימונרו ואת אל תיקח הכל ללב. למי כתב המשורר והמלחין עימנואל זמיר את דבקת רפיח (לי יומי ולי לילי ובוקרי לי, תמולי לי וערבי לי) ולמי נכתבה דבקת החמור (ידעה שור קונוה וחמור, וגם חמור ידע, וחמור אבוס בעליו), אם לא לילית, שרכשה לה שם רציני כזמרת עוד כשתל-אביב היתה הרבה יותר קטנה.

מישהי מעירה בזמן הראיון שהיא רומה לאופירה נכון. המחמאה אינה רחוקה כליכך מהאמת, אבל אפשר לומר שיש בלילית פילפל שונה.

היא בת 47 ובסרט היא צריכה להיות יותר צעירה מהשחקן הערבי מכרם חורי בן ה-37, המגלם את תפקידו של אב המישפחה, משל. והיא אכן נראית צעירה ממנו כהרבה. ולא רק בזכות האופור המוצלח שנעשה בידי המאפרת דליה אטקין, כי אם בזכות הופעתה הטבעית. קשה לנחש את גילה האמיתי.

לילית היא ילידת תל-אביב. בהיותה בת 3 עברה עם הוריה להתגורר בהליופוליס. פרוור עשיר של קאהיר. הורי אביה עלו ב-1935 ממצרים. הוריה של לילית באו לכאן לביקור, שנמשך שלוש שנים, ובמהלכן נולדו לילית ואחותה הצעירה, "החיים של קאהיר היו יותר טובים מאלה של פלסטין תחת המנדט הבריטי, ולכן חזרו הורי למצרים."

"כבת למישפחה יהודית מכובדת למדה לילית דווקא בבית-ספר של נזירות צרפתיות נוטרדם שמו. וקיבלה חינוך צרפתי למהררין. ב-1951, במסגרת עליית הנוער, עלתה היא ואחותה הקטנה ארצה ונקלטה בקיבוץ שדה-אליהו שבצמק בית-שאן. שנה יותר מאוחר הגיעו הוריה וכל המישפחה להתגורר בחולון.

על הסט יושבת לילית נגד באחד הקיבוצים בזמן צילומי הסדרה. זוהי הפעם הראשונה בדרמה טלוויזיונית שבה נתנו כבוד של סטארים לשחקנים הראשיים. היא מתלוצצת.

סנדלייכספ עדינים. לא אחליף את הג'ינס", היא מתעקשת, "רואים אותי יותר מדי אלגנטית בסדרה." ידיה

ד שבוע פקד אסון את לילית נגד: **ד**בעלה, יעקב חזמא, מת כאופן פתאומי. יום לפני כן היא ישבה מאושרת וצוחקת, ודיברה על הסדרה מישל עזרא וספרא ובניו שבה היא ממכבת. על חייה ועל מישפחתה.

קאריירה מבטיחה

דמהפיכה הספרדית היא סוס וישגם הלא מוכשרים עולים עליו. בכל מקום יש מקופחים ופחות מקופחים. צריך להשתרל לתת לעניין הזה לעבור. ולא להרגיש אותו שוב ושוב. עליידי הרעש הגרול שעושים סביב הפער, מעמיקים אותו ולכן עלולה הבעייה להחמיר, אומרת לילית נגד, כוכבת הסדרה מישל עזרא ספרא ובניו, המוקרנת בטלוויזיה הישראלית.

"כשהוקרן הפרק הראשון של הסדרה, קיבלתי טלפון מעיתונאית, ששאלה אותי אם אני חושבת שהייתי מקופחת עד כה, מפני שלא התגליתי כשחקנית גדולה קודם לכן. שטויות. כמיקרה האישי שלי, לא טרחת להיאבק יותר מדי. שמרתי את הקאריירה על אש קטנה, כדי להתמסר למישפחה. היתה זו בפירוש בחירה."

לילית, כשמה כן היא. אמנם היא לא בדיק מלכת השרים, אבל היא שד משחת לא מבוטל. בדירתה בת ארבעת החדרים שבירושלים, היא יושבת עם גומות החן שלה, לבושה במיכנסים-ג'ינס זרוקים וחולצה אלגנטית ולרגליה

ילדה במצריים בת 5: לילית, שנולדה בפלסטין כשהוריה להליופוליס, והתחנכה על ברכי התרבות הצרפתית בבית-ספר לנזירות.

הישיבה

הבעל האמיתי היה יעקב תזמא. שנפטר באופן פתאומי יום אחרי שנערך הראיון עם לילית. תזמא היה מבוגר מאשתו בעשר שנים. כשהתחתנה ב-1962, פרשתי מכל עיסוקי המקצועיים והתמסרתי לבית ולגידול שתי בנותיי."

עוד לפני גיוסה לצה"ל התחילה לעבור כשרנית וכמנחה בתוכניות לערבית של קול ישראל. שם הכירה את בעלה יעקב חזמא, מי שהיה מאוחר יותר למנהל השידורים בערבית. יעקב חזמא עלה מעיראק ב-1951. הוא היה עורך-דין, ועד למותו שימש כיועץ וכפרשן המדיני במחלקה הערבית של שירותי ישראל, וכעורך ראשי של העיתון בערבית אל-אנבה.

אחרי הצבא המשיכה לילית לעבוד בקול ישראל וברומנית הצטרפה לתיאטרון המוסיקלי דו רה מי בניהולו של ג'ורג' ואל. בהצגה משרתם של שני אדונים של גולדוני היא הופיעה כשחקנית-זמרת לצד יעקב בורו, יוסף באשי וטעדיה רמארי. כשנישאה ב-1962 ניראה היה שבכך נסתם הגולל על הקריירה שלה. לילית עזבה את הרדיו, "מפני שאיתי שיש טעם לפגם לעבור בכפופות לבעלי", היא מסבירה.

במשך שבע שנים היא נחה מכל פעילות מיקצועית והקדישה את זמנה לגידול שתי בנותיה, ורדית וסיגל. כשהוקמה הטלוויזיה היא הזמנה

עליידי סאלים פאטאל, שהיה מצוות המקימים של המחלקה לערבית בטלוויזיה, לעבור מיבחו כד. היא נבחרה שוב לשחק במשרתם של שני אדונים, הפעם בגרסה הערבית. כאן נאלצה להתמודד עם מדיום חדש לחלוטין — מצלמות הווידאו.

אחרי הסרט הנחתה תוכניות למישפחה בערבית והשתלבה כתוכנית בידור. השתתפותה בסדרה עדל וסמירה עם השחקן ז'אק כהן הקנה לזוג לילית-ז'אק פופולריות רבה. בעיקבות הצלחה החליטו השניים לבנות ערב-מערבונים ושירים בעברית בשם תפוס כפי יכולתך. ההצגה רצה 300 פעם בכל רחבי הארץ. ההצגה בעלי במילואים היתה שלגר נוסף של הצמר, והוצגה אחרי מילחמת יום-הכיפורים, כשכל הבעלים היו במילואים.

"הנסיעות להצגות בערב התחילו להכביד עלי, והחלטתי שוב לעזוב את התיאטרון ולעבור קרוב לבית. הנחיתי והשתתפתי בתוכניות אמנותיות בטל-ויזיה במחלקה הערבית, והן נחלו